

“ALLAH’I Sevmek”

“Allah İçin Sevmek” ya da “Allah İçin Sevmemek”

Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

Yani “SEVGİ”nin “Allah’a has kılınması” konusunu, başta Kur’an’ı Kerim ve hadisler olmak üzere İlâhiyat Alanı yazınında (literatüründe), elbette metin okumasını bilen bir okur için, görmezden gelebilmenin olanaksız olduğunu öncelikle söylemek isterim.

Annemin Allah’a dönmesinden bu yana üç yıl geçti. Geçen bu zamanda **önce “din”, sonra da “iman” kavramları** ve çevresinde yığılan ve bilgi üretme felsefeleri bağlamında değerli / değersiz yazın örnekleri içinde kayboldum. Olan biteni idrak edebilmenin ve huzura kavuşabilmenin bu ikisini kavramama bağlı olduğu duygusunu Rabbim kalbime düşürmüştü; Allah’ın izniyle din ve iman konularını kavram ve olgu olarak kavradığımı düşünüyorum. Şimdilerde aklım başlıkta verdiğim konuya takılmış durumda. Bu sıraladığım konular, Modernist Aklımın alt alta dizdiği konular değil; kalbimin va’zettiği sıra. Bu kavramlar (din, iman ve Allah sevgisi) idrak edilmeden İslâm’ı anlamanın ve elbette anlatabilmenin mümkün olmadığını düşünmekte ve söylemekteyim.

Yine bu üç yıllık çalışmalarım kapsamında, öne aldığım bu kavramları İlâhiyat akademisyen ve çalışanlarının ekseriyetinin, konuların özünü kavramak isteyen birine anlatamadıklarını kişisel tanıklığım üzerinden bilmekteyim. Din ve iman kavramları üzerine yazdığım – yayınladığım ve henüz yayına vermediğim yazılarımda, yığın içinde yer alan ve görelî olarak az sayıdaki yerli – yabancı araştırmacıların okunmaya değer yazıları üzerinden üretebildiğim fikirlerimi sizlerle paylaşabildim. Devasa yayının çoğu, okuyarak zaman kaybetmeme karşın, benim için “çöp” niteliğinde kenarda kaldı.

Anlatamamanın, farkına varılamayan iki büyük nedeni vardı: İlki “inanmak” ile “bilmek” arasındaki büyük uçurumun ya bilinmemesi ya da önemsenmemesidir. İkincisi de, “İlâhi akıl ya da evrensel akıl” bağlamında ortaya konan “hakikat bilgisi”ni, Modernist akılla varlığını eğitmiş birine “gerçeklik” niyetine nasıl anlatılabileceğinin bilinmemesidir.

Bu eksikliklerin her ikisi de çok çok önemlidir ve giderilmesi önce farkına varmayı sonra da uzmanlaşmayı gerekli kılar.

İşte, Allah’ın “sevgi”yi zatına has kılarak, Esmâ-ül Hüsna kapsamındaki zatî sıfatları üzerinden kainattaki/evrendeki tecellileri olarak yansıttığını kalbim artık hissedebiliyor.. bilme istikâmetinde bir his bu.. Bu hissi Allah’a (yaratan ve sahip olan Gaybî Güce) karşı korku vurgulu saygı olarak ifade ediyorum.. Ama.. sevgi gönül işidir ve insan varlığını çok boyutlu olarak kavrar. Saf zihinsel hayranlık, sevgiden öncedir ve kapsayıcı – derin bir saygı duygusu uyandırır.

Benim saygım, sevgiye nasıl dönüşecek.. henüz bilmiyorum.

İlgili Âyet ve hadislerde belirtildiği üzere, hissedilerek yaşanan gerçeklik olması istenen “Allah’ı sevmek” ve “Allah için sevmek” olgusu nasıl gerçekleşebilir.. Bu yolda kişinin kendisi ne yapabilir, gayretini nereye yönlendirebilir.. henüz bilmiyorum. Ancak bu kavrayış düzeyinin, imanın ameli boyutu olan ibadet üzerinden gerçekleşebileceğini de beklemiyorum.

“Sevgi” konusu için, salt imanın yeterli olabileceğini (belki henüz) göremiyorum. Salt iman, Allah’ın Ulûhiyet ve Rubûbiyet kapsamındaki yüce gücünün idraki içindeki kulu bağlayan benzersiz bir saygı duygusu oluşturmaktadır. Sevgi ise Allah ile kul arasındaki mesafe üzerinde seyrederek gibi hissederim. Daha özel ve daha kişisel varoluşsal bir iletişimdir diye düşünürüm. Allah’ın kuluna şah damarından daha yakın konumda durması.. kulun da O’na karşı mesafesiz durduğu anlamına gelmiyor. Allah yaratan ve sahip olandır. O kuluna mesafesiz olur; kul mesafesiz olabilir mi.. bu koşul bağlantılı bir durumdur.

Evet “Allah’ı sevmek”.. her iki dünyada da kulu huzura eriştirecek son düzey.. ama bu düzeye nasıl ulaşılabilir..

İşte bu “nasıl” anlatılmadan, Modernist Akla “Allah’ı sevmek” konusunu anlaşılır kılmak olanaklı görünmüyor.

Çünkü.. iman kavramı gibi, “Allah’ı sevmek” konusu da Modernist Akıl dışıdır. Burada beyan edilen kavramlar üzerindeki çalışmalarda, bu akıl türü ile yol alınmaz.